

Sygnatura akt II C 475/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4800 zł (cztery tysiące osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 475/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2016 roku, skierowanym przeciwko M. S., powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zapłatę na jego rzecz kwoty 40.010,51 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 1.000 złotych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 13 grudnia 2001 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) SA – (...) umowę bankową nr (...), na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie. W związku z brakiem zapłaty Bank w dniu 26 listopada 2014 roku dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna w wysokości 24.269,03zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 15.741,48zł.

(pozew k. 3-5, pełnomocnictwo k. 17, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 18-19)

W dniu 4 maja 2016 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt II Nc 205/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 30)

W dniu 3 czerwca 2016 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia przed 15 latami umowy z bankiem. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż powód nie dokonał żadnych czynności, które skutkowałyby przerwaniem biegu przedawnienia lub jego zawieszeniem.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 33-36, pełnomocnictwo k. 37)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. w dniu 13 grudnia 2001 roku zawarł z Bankiem (...) SA w W. umowę karty kredytowej o numerze (...).

(bezsporne, wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 8)

W dniu 26 listopada 2014 roku Bank (...) SA w W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy karty kredytowej o numerze (...) z dnia 13 grudnia 2001 roku.

(kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 9-13, załącznik k. 14)

W dniu 4 lutego 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej numer (...)P., w którym stwierdzono, że w dniu 26 listopada 2014 roku Fundusz nabył od Banku (...) SA – (...) wierzytelność wobec dłużnika M. S. z tytułu umowy karty kredytowej o numerze (...). W wyciągu stwierdzono, że kwota zobowiązania według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 40.010,51zł, w tym 24.269,03 zł tytułem kapitału oraz 15.741,48 zł tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 8)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W świetle przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Treścią umowy przelewu unormowanej w art. 509 k.c. jest przeniesienie przez wierzyciela swojej wierzytelności na osobę trzecią, a skutkiem tej umowy jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę. Wskutek przelewu wierzytelność cedenta (czyli funkcjonalna wiązka uprawnień wierzyciela zawierająca co najmniej jedno roszczenie) przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na jej kształt, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia. Nie ulega w szczególności zmianie termin przedawnienia roszczenia lub roszczeń wchodzących w skład owej wierzytelności (tak między innymi Sąd Najwyższy Izba Cywilna w wyroku z dnia 24 maja 1999 roku, II CKN 342/98, niepubl.; Edward Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz.” Warszawa 2010 rok).

W niniejszej sprawie pozwany podniósł skuteczny zarzut przedawnienia roszczenia.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art.117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą przedawniają się w terminie trzech lat (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2008 roku, II CSK 212/08, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna 2009 rok, Nr C, poz. 60, str. 1, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, sygn.. akt II CK 113/02, OSP 2004/11/141, wyrok Sądu Najwyższego sygn.. akt IV CSK 356/06).

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Jak wynika z art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji.

W świetle przepisu art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art.124 § 2 k.c.).

Termin przedawnienia po jego przerwaniu biegnie na nowo od daty uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie, o którym mowa w art. 124 § 2 k.c. (tak również postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 21 listopada 2012 roku, I ACz 953/12, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie 2013 rok, Nr 1, str. 31).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, pozwany zawarł z bankiem umowę w 2001 roku. Powód nie wykazał w jakiej dacie zobowiązanie pozwanego względem banku stało się w całości wymagalne, a to na nim w świetle przepisu art. 6 k.c. i podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia spoczywał ten obowiązek.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., mając na uwadze, że powód w całości przegrał sprawę.

Pozwany poniósł koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 4800zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804) i taką kwotę Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego.